

PARAULA I VIDA

Enterrar els morts i pregar pels difunts

Quan concretem el nostre ser «*miseri-cordiosos com el Pare*» (Lc 6,36), ens apareixen dues obres de misericòrdia, «pregar pels vius i pels difunts», i «enterrar els morts», que són dues accions rellevants de misericòrdia, bones de realitzar en aquest mes de novembre, tradicionalment dedicat al record i la pregària pels difunts.

La Santa Seu acaba de fer pública la Instrucció «*Per a ressuscitar amb Crist*» (*Ad resurgendum cum Christo*), redactada per la Congregació per a la Doctrina de la Fe, on s'explica que encara que l'Església segueixi preferint la sepultura dels cossos, accepta també la incineració, però es prohibeix escampar les cendres dels difunts, fer-ne objectes per guardar, dividir-les entre els familiars o conservar-les a casa. Diu també que no es troben raons doctrinals per desestimar la pràctica de la cremació, que va en augment, ja que la cremació del cadàver no toca l'ànima i no impedeix a l'omnipotència divina ressuscitar el cos i per tant no conté la negació objectiva de la doctrina cristiana sobre la immortalitat de l'àni-

ma i la resurrecció dels cossos. «No es poden permetre, per tant, actituds i rituals que impliquin conceptes erronis de la mort, considerada com anul·lació definitiva de la persona, o com a moment de fusió amb la Mare naturalesa o amb l'univers, o com una etapa en el procés de reencarnació, o com l'alliberament definitiu de la "presó" del cos.»

L'Església reclama el major respecte per al mateix difunt i professa des dels seus inicis «la resurrecció de la carn, o dels morts, i la vida perdurable». Les despulles materials potser desapareixeran, però Déu, que tot ho pot, ens ressuscitarà. I serem nosaltres mateixos, per bé que no podem ressuscitar amb les xarxes o els defectes actuals dels cossos. Sant Pau proclama: «*Se sembra un cos corruptible, però en ressuscita un d'incorruptible; és sembrat un cos terrenal, i ressuscita un cos espiritual*» (1Co 15,42.44). Ensenya que el cos serà transformat, i serà un cos com «espiritual», ja del tot transformat per l'Esperit Sant, a semblança del Cos Ressuscitat del Senyor Jesucrist, que era ben real, però que no el reconeixien en les aparicions; calien els ulls de la fe.

L'Església recomana insistentment que els cossos dels difunts siguin sepultats en els cementiris o altres llocs sagrats, ja que vol confirmar la seva fe en la resurrecció de la carn, i posa en relleu l'alta dignitat del cos humà com a dimensió integrant de la persona amb la qual el cos comparteix la història. El millor és sepultar el cos en el cementiri, agrupant els ésser estimats i la família; o bé, després de la missa exequial o la pregària de l'Església, realitzar la cremació i enterrar les cendres en un lloc sagrat, com el mateix nínxol familiar del cementiri, o en algun columbari ja preparat amb aquesta finalitat. Això permetrà que hi puguem anar a manifestar el nostre amor als difunts, en espera de retrobar-nos amb ells.

Preguem pels difunts en aquest mes de novembre, amb esperit misericordiós. Recordem-nos dels nostres familiars i amics, però també de tots els difunts, especialment dels qui moren sols i abandonats, o aquells que ningú no recorda. I demanem per tots ells «que Déu els doni estada en el lloc del consol, de la llum i de la pau!» (Pregària eucarística I).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa del patró a l'Escola Sant Ermengol

El dia 28 d'octubre va tenir lloc la jornada de festa patronal a l'Escola Sant Ermengol d'Andorra la Vella. L'Arquebisbe i Copríncep, que és també President del Patronat de l'Escola, va presidir la trobada i l'Eucaristia amb els alumnes més grans dels dos Batxillerats de l'Escola, acompanyat de la Directora de l'Escola, Sra. Anna M. Villas.

Durant tot el dia van tenir lloc els actes de la jornada festiva. Els dos mossens que hi col·laboren pastoralment, Mn. Antoni Elvira, Vicari Episcopal de Pastoral; i Mn. Josep Chisvert, Delegat d'Ensenyament de la Diòcesi, van presidir la celebració litúrgica amb els nens de Primària i la missa amb els de Secundària.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una actitud d'acolliment i integració

El papa Francesc dedica el capítol 8 de l'exhortació *Amoris Laetitia* a parlar del tracte pastoral que l'Església ha de tenir amb les persones i les parelles que viuen, segons el llenguatge comú, en «situació irregular». Les orientacions del Papa poden ajudar a il·luminar una qüestió més general que l'Església té sempre al davant, i és el lloc i el paper que ha de tenir ella mateixa enmig del nostre món, marcat pel secularisme creixent, el pluralisme religiós i la crisi postcristiana. La cultura d'avui es pot considerar, d'alguna

manera, en «situació irregular» respecte a la fe i a l'Església.

El Papa formula, d'una manera viva, l'actitud que ha de ser bàsica: «Vull recordar aquí una cosa que he volgut plantejar amb claredat a tota l'Església perquè no equivoquem el camí: Dues lògiques recorren tota la història de l'Església: marginar o integrar... El camí de l'Església és sempre el camí de Jesús, el de la misericòrdia i la integració... el de no condemnar ningú per sempre... Perquè la caritat veritable sempre és immerescuda, incondicional i gratuïta» (AL 296).

Podem passar hores descrivint la situació del nostre món, les injustícies que s'hi cometien, els corrents de pensament inacceptables. O podem subratllar els aspectes positius i les possibilitats obertes. En acabar, ens trobarem sempre amb la disjuntiva plantejada pel papa Francesc: o marginar o integrar.

Normalment, les llargues descripcions negatives del món d'avui acaben justificant una actitud de condemna i de rebuig. Cal promoure i alimentar una altra actitud: l'acolliment i la integració.

El Papa ho desenvolupa parlant, ara sí, del tracte a les parelles irregulars. I després d'apuntar la complexitat i la delicadesa de cada situació i de cada persona, acaba amb una frase entranyable que bé pot resumir l'estat d'ànim d'un comportament així: «Jesús espera que... acceptem de veritat d'entrar en contacte amb l'existència concreta dels altres. Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament» (AL 308).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Enterrar a los muertos y rezar por los difuntos

Quando concretamos nuestro ser «*misericosos como el Padre*» (Lc 6,36), nos aparecen dos obras de misericordia, «rezar por los vivos y por los difuntos», y «enterrar a los muertos», que son dos acciones relevantes de misericordia, buenas para realizar en este mes de noviembre, tradicionalmente dedicado al recuerdo y la oración por los difuntos.

La Santa Sede acaba de hacer pública la Instrucción «**Para resucitar con Cristo**» (*Ad resurgendum cum Christo*), redactada por la Congregación para la Doctrina de la Fe, donde se explica que aunque la Iglesia siga prefiriendo la sepultura de los cuerpos, acepta también la incineración, pero se prohíbe esparcir las cenizas de los difuntos, hacer objetos para guardar, dividirlos entre los familiares o conservarlas en casa. Dice también que no se encuentran razones doctrinales para desestimar la práctica de la cremación, que va en aumento, ya que la cremación del cadáver no toca el alma y no impide a la omnipotencia divina resucitar el cuerpo y por lo tanto no contiene la negación objetiva de la doctrina cristiana sobre la inmortalidad del alma y la resurrección de los cuerpos. «No se pueden permitir, por tanto, actitudes y rituales que impliquen conceptos erróneos de la muerte, considerada como anulación definitiva de la persona, o como momento de fusión con la Madre naturaleza o con el universo, o como una etapa en el proceso de reencarnación, o como la liberación definitiva de la “prisión” del cuerpo.»

La Iglesia reclama el mayor respeto para el mismo difunto y profesa desde sus inicios «la resurrección de la carne, o de los muertos, y la vida perdurable». Los restos materiales quizás desaparecerán, pero Dios, que todo lo puede, nos resucitará. Y seremos nosotros mismos, si bien no podemos resucitar con los achaques o los defectos actuales de los cuerpos. San Pablo proclama: «*Se siembra un cuerpo corruptible, y resucita incorruptible; se siembra un cuerpo terrenal, y resucita un cuerpo espiritual*» (1Co 15, 42.44). Enseña que el cuerpo será transformado, y será un cuerpo «espiritual», ya del todo transformado por el Espíritu Santo, a semejanza del Cuerpo Resucitado del Señor Jesucristo, que era bien real, pero que no lo reconocían en las apariciones; se querían los ojos de la fe.

La Iglesia recomienda insistentemente que los cuerpos de los difuntos sean sepultados en los cementerios u otros lugares sagrados, ya que quiere confirmar su fe en la resurrección de la carne, y pone de relieve la alta dignidad del cuerpo humano como dimensión integrante de la persona con la que el cuerpo comparte la historia. Lo mejor es sepultar el cuerpo en el cementerio, agrupando los seres queridos y la familia; o bien, después de la misa exequial o la oración de la Iglesia, realizar la cremación y enterrar las cenizas en un lugar sagrado, como el mismo nicho familiar del cementerio, o en algún columbario ya preparado para tal fin. Esto permitirá que podamos ir a manifestar nuestro amor a los difuntos, a la espera de reencontrarnos con ellos.

Oremos por los difuntos en este mes de noviembre, con espíritu misericordioso. Acordémonos de nuestros familiares y amigos, pero también de todos los difuntos, especialmente de los que mueren solos y abandonados, o de aquellos que nadie recuerda. Y pidamos por todos, que Dios les conceda el descanso en «el lugar del consuelo, de la luz y de la paz» (Plegaria eucarística I).

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Se celebren 50 anys de l'església del Sagrat Cor a Balaguer

El temple del Sagrat Cor de Balaguer va quedar ple de gom a gom en la celebració eucarística d'Acció de Gràcies pels 50 anys de la construcció d'aquest temple el passat diumenge 16 d'octubre.

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la missa, acompanyat per l'Arxiprest, Mn. Joan Pujol, el Rector del Santuari del Sant Crist de Balaguer, Mn. Pau Vidal; Mn. Jordi Profitós, Mn. Bonifaci Fortuny, Mn. Joan Escales, Mn. Ramon Solé, Mn. Antoni Baldomà, diaca, i Mn. David Codina, Secretari general de la diòcesi. També van assistir a la celebració una representació de la corporació municipal, encapçalada per l'Alcalde, Il·lm. Sr. Jordi Ignasi Vidal, i la família de l'arquitecte que la va projectar.

La celebració eucarística començà amb unes paraules de Mn. Joan Pujol, que va agrair la presència de tots els assistents a la celebració, en especial del Sr. Arquebisbe, i també el suport de tota la Parròquia de Balaguer que fan viu el temple parroquial amb la col·laboració desinteressada de tants laics i laiques. Mn. Pujol posà de relleu com amb motiu d'aquest 50è aniversari es beneirà el proper Advent un nou ambó de la Paraula de Déu i una nova seu per al celebrant així com altres obres que s'han dut a terme d'embelliment.

Homilia de Mons. Vives

Mons. Vives, en la seva homilia, va fer referència a les lectures d'aquell diumenge posant de manifest com l'actitud del cristià ha de ser el de la viuda de l'Evangeli proclamat: pregar amb insistència Déu Pare que escolti la nostra pregària. Mons. Vives subratllà com en aquell dia s'esqueien els 50 anys de la dedicació del temple del Sagrat Cor però que el més important no eren les seves pedres sinó les «pedres vives» que són l'Església, la comunitat cristiana, l'assemblea de creients, que fan el temple viu. L'Arquebisbe volgué agrair els familiars de l'arquitecte Puig Boada, presents a la celebració eucarística, ja que ens va deixar una bonica església que

ens ajuda a pregar i trobar Déu i animà els fidels a estimar l'església del Sagrat Cor i a visitar el Senyor Jesús present en el Santíssim Sagrament.

50 anys enrere

El 16 d'octubre de 1966 tingué lloc la Dedicació de l'altar i de l'església del Sagrat Cor de Balaguer (No-guera) de mans del Nunci de Sa Santedat, Mons. Antonio Riberi, acompanyat del Bisbe d'Urgell, Mons. Ramon Iglesias Navarri i les autoritats civils. A l'atri fou rebut pel Rector, Mn. Pere Codern, i els superiors de les comunitats dels escolapis i dels franciscans. En la consagració de l'altar es dipositaren relíquies dels sants màrtirs Aureli i Benigne i de Sant Ermengol, Bisbe d'Urgell. La construcció del temple es va fer el maig de 1964 i va concloure el setembre de 1966, a tenor de les noves necessitats pastorals de la ciutat, que havia viscut un increment notable de veïns.

L'església està situada en una gran plaça en l'eixample de la ciutat, és de grans dimensions i la façana principal és encarada a migdia. És un temple basilical de tres naus, amb la volta de canó de perfil parabòlic, amb uns jocs de llunetes grans alternades amb d'altres de petites, assentades damunt d'unes columnes de formigó lleugerament inclinades. La il·luminació natural que ve de les finestres laterals i rosetons, i finestrals de la façana la fan especialment indicada per a la pregària.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericordiosos com el Pare

He escoltat el passatge de l'Evangeli de Lluc (6,36-38) del qual forma part el lema d'aquest Any Sant extraordinari: «Misericordiosos com el Pare». L'expressió completa és: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (v. 36). No es tracta d'un eslògan per fer bonic, sinó d'un compromís de vida. Per comprendre bé aquesta expressió, podem comparar-la amb la frase paral·lela de l'Evangeli de Mateu, on Jesús diu: «Sigueu perfectes com el vostre

Pare celestial és perfecte» (5, 48). En l'anomenat discurs de la muntanya, que comença amb les Benaurances, el Senyor ensenya que la perfecció consisteix en l'amor, que és el compliment de tots els preceptes de la Llei. Des d'aquesta mateixa perspectiva, sant Lluc explicita que la perfecció és l'amor misericordiós: ser perfectes significa ser misericordiosos. Una persona que no és misericordiosa, és perfecta? No! Una persona que no és misericordiosa, és bona? No! La bondat i la per-

fecció tenen les arrels en la misericòrdia. Certament, Déu és perfecte. Això no obstant, si ho considerem així, és impossible per als homes arribar a aquella perfecció absoluta. En canvi tenir-lo davant els ulls com a misericordiós, ens permet comprendre millor en què consisteix la seva perfecció i ens esperona a ser com ell plens d'amor, de compassió, de misericòrdia.

(Dimecres, 21 de setembre de 2016.)

Inauguració de la restauració del claustre romànic del Monestir de les Avellanes i clausura del 850è aniversari del monestir

El Monestir de les Avellanes va inaugurar les obres de restauració del seu claustre, el dissabte 29 d'octubre, amb un acte que va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i que va aplegar les autoritats de l'àmbit local i els representants de les institucions que han participat en la seva gestió i seu finançament; una nodrida representació de la comunitat dels Germans Maristes, i molts amics i veïns de la contrada que es van fer presents. Va significar també, la cloenda de la commemoració del 850è aniversari de la seva fundació com a Monestir Premonstratès.

L'acte va començar a les 16.30 h amb l'acolliment dels convidats a la plaça de Santa Maria, a l'entrada del Monestir, on el Gmà. Pere Ferré, Provincial dels Maristes de l'Hermitatge va donar la benvinguda als assistents, assenyalant la importància que per a la comunitat té el monestir i agraint l'ajut de les institucions i professionals en la consecució de l'obra. Van parlar també, l'Alcaldesa d'Os de Balaguer, Il·lma. Sra. Estefania Rufach; la Presidenta del Consell Comarcal de la Noguera, Il·lma Sra. Concepció Cañadell; la Directora de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, Sra. Montserrat Macià en representació de la Diputació de Lleida; i el Director dels Serveis Territorials de Cultura a Lleida, Sr. Josep Borrell, en representació de la Generalitat de Catalunya. Tots van posar en relleu la importància que ha tingut per a la comarca i per a Lleida la presència dels Germans Maristes al Monestir de les Avellanes, el focus de cultura i de formació que ha significat i el respecte

i el suport que els germans de la comunitat han tingut sempre. En acabar es va descobrir una placa commemorativa entre el Gmà. Pere Ferré i el Director General d'Arquitectura, Vivienda y Suelo del Ministeri de Foment, Il·l'm. Sr. Anselmo Menéndez, que va assistir a l'acte acompanyat de la Subdelegada del Govern espanyol a Lleida, Il·lma. Sra. Imma Manso.

En acabar, els assistents van entrar a l'interior del monestir mentre es feia un repic de campanes, que es van mantenir mentre es repartien pel claustre. La Confraria de Campaners i Carillonistes de Catalunya va ser l'encarregada de fer repicar les campanes. Un cop al claustre, l'arquitecte que ha dirigit l'obra de recuperació de la infraestructura, Sr. Joan-Albert Adell, va explicar les restauracions més remarcables del treball que s'hi ha fet, destacant el mal estat d'algunes columnes, dels suports i de les

arcades, a causa de les humitats provocades per l'aigua que baixava anteriorment dels teulats cap al centre del claustre combinat amb el clima de la zona. El claustre manté dues cares originals romàniques (s. XII), al sud i oest, i dues cares més modernes del s. XVIII, que haurien estat fetes amb maó i arrebossat de guix. La restauració s'ha fet canviant els baixants de l'aigua i protegint les pedres del claustre, i també s'han cercat fórmules per recuperar l'aspecte inicial fent un tractament cromàtic unitari a pesar de la disparitat dels materials emprats, com va explicar a continuació el restaurador Sr. Ramon Solé.

El claustre és la construcció patrimonial més antiga que preserva el conjunt monumental de les Avellanes, que es va fundar el 1166, amb una comunitat de Canonges Premonstratsos, i que han continuat en els darrers 116 anys els Germans Maristes.

Confirmacions a Penelles, Bellcaire i Castellserà

Diumenge 23 d'octubre, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació, al matí, a les parròquies de Sant Joan Baptista de Penelles i Mare de Déu Assumpta de Bellcaire d'Urgell, i a la tarda a Santa Magdalena de Castellserà, en totes acompanyat pel Rector, Mn. Ivan David Ayala.

A la seva arribada a la Parròquia de Penelles, Mons. Vives fou rebut per l'Il·l'm. Sr. Alcalde de la població, Sr. Eloi Bergós, amb qui pogué parlar sobre diferents assumptes d'actualitat per al poble. Junts visitaren els pares del jove Albert Boldú Garcia, de 34 anys, traspasat el dia anterior a causa d'una llarga malaltia, professor del Col·legi Sda. Família i del Col·legi Sant Ermengol del Principat d'Andorra i a qui l'Arquebisbe volgué mostrar el seu condol i la seva proximitat per tan sentida pèrdua.

A la Parròquia de Penelles, l'Arquebisbe confirmà 7 joves acompanyats pels seus padrins i familiars. A la Parròquia de Bellcaire d'Urgell foren 7 els confirmands i a Castellserà van ser 9 els joves que reberen el do de l'Esperit Sant. A Castellserà també concelebrà Mn. Llorenç Utgès que hi resideix i hi col·labora pastoralment.

A la seva homilia en aquestes parròquies, l'Arquebisbe Joan-Enric glossà les lectures proclamades en aquell diumenge XXX durant l'any, especialment, la de l'Evangeli (Lc 18,9-14) on apareixien les figures del fariseu i del cobrador d'impostos que pujaren al temple a pregar. El fariseu pregà des d'una actitud plena d'orgull i d'autosuficiència ja que no era com aquell cobrador d'impostos, ni com els altres homes: lladres, injustos, adúlter. En canvi, el cobrador d'impostos, prega a Déu des de la humilitat i conscient de la seva petitesa i de ser un pecador. Jesús es va complaure en lloar l'actitud d'humilitat del cobrador d'impostos que mostra confiança i necessitat de l'amor i del perdó de Déu. L'Arquebisbe va animar els fidels, i especialment els joves confirmands, a no ser autosuficients creient que no necessitem ni dels germans ni de Déu, sinó humils i cercadors de la veritat. Exhortà els joves a viure oberts a la gràcia de Déu i, tal com els ho va recordar el Papa Francesc a la Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia, a no ser uns joves de sofà, que prescindeixen de comprometre's amb els altres, amb la parròquia, amb el seu poble, amb el món.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4; 2,1-5 / SI 1 / Lc 18,35-43]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Dimecres [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nas-

cuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), verge cistercenca a Helfta.

17. □ Dijous [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocèsarea (s. III).

18. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols, a Roma; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.; sta. Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

19. ■ Dissabte [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC); santa Matilde, verge monja cistercenca.

20. □ Diumenge vinent, Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el Món (lit. hores: 2a setm.) [2S 5,1-3 / SI 121 / Col 1,12-20 / Lc 23,35-43]. Sant Feliu de Llobregat: beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, verges i màrtirs; sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

Diuenge XXXIII de durant l'any

COMENTARI

Això que veieu tot serà destruït

El llibre de Malaquies (*missatger del Senyor*), el darrer dels Profetes Menors, denuncia els sacerdots mancats de zel apostòlic i el Poble que no confia en Déu.

Sovint prosperen els sense-Déu i per això molts diuen (v. 14): *Què n'hem tret d'observar el que Ell manava? No val la pena servir Déu!*; però el missatger del Senyor proclama que als fidels «els prendré com la meua heretat preferida. Seré indulgent amb ells com un pare amb el fill que li és fidel» (v. 17).

En canvi per als no-fidels a Déu vindrà *aquell dia abrusador com una fornall que els incendiarà i els injustos seran com rostoll*.

Semblava acabar la carta preguntant que el Senyor encamini els vostres cors cap a la l'amor de Déu i cap a la perseverança (v. 17), quan Pau reprèn el seu adoctrinament: *Ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no viviem mai desvagats*.

Al món clàssic grec el ciutadà lliure refusava embrutar-se les mans amb treballs manuals, reservats per als esclaus. Però la tradició bíblica veu el treball (tant intel·lectual com manual) com a col·laboració amb el Creador.

Cal que no creixi l'exemple del desvagat: *Us manem que us aparteu de qualsevol germà que visqui desvagat* (v. 6). Perquè el desvagat, a més de no treballar, es posa on no el demanen.

Alguns feien notar les pedres magnífiques del Temple, però Jesús diu: *Això que veieu vindran dies que tot serà destruït*. Per qui serà destruït tot això que tan fascina? El passiu teològic indica Déu com a subjecte agent: «Déu destruirà tot això» en què heu convertit la casa d'oració que ha de ser el Temple.

El discurs escatològic barreja la fi del món i la caiguda de Jerusalem. La desfeta de la caiguda de Jerusalem és premonició de la condemna de qui no viu atent als senyals de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al sol de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropiaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 3,19-20a)

He aquí que llega el día, ardiente como un horno, en el que todos los orgullosos y malhechores serán como paja; los consumirá el día que está llegando, dice el Señor del universo, y no les dejará ni copa ni raíz. Pero a vosotros, los que tenéis mi nombre, os iluminará un sol de justicia y hallaréis salud a su sombra.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamado al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplaudan los ríos, / aclamen los montes. R.

Al Señor, que llega / para regir la tierra. / Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis vosotros cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: No vivimos entre vosotros sin trabajar, no comimos de balde el pan de nadie, sino que con cansancio y fatiga, día y noche, trabajamos a fin de no ser una carga para ninguno de vosotros. No porque no tuviéramos derecho, sino para daros en nosotros un modelo que imitar. Además, cuando estábamos entre vosotros, os mandábamos que si alguno no quiere trabajar, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven desordenadamente, sin trabajar, antes bien metiéndose en todo. A esos les mandamos y exhortamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con sosiego para comer su propio pan.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, como algunos hablaban del templo, de lo bellamente adornado que estaba con piedra de calidad y exvotos, Jesús les dijo: «Esto que contempláis, llegarán días en que no quedará piedra sobre piedra que no sea destruida». Ellos le preguntaron: «Maestro ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo esto está para suceder?». Él dijo: «Mirad que nadie os engañe. Porque muchos vendrán en mi nombre diciendo: "Yo soy", o bien: "Está llegando el tiempo"; no vayáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque es necesario que eso ocurra primero, pero el fin no será enseñuida.»

Entonces les decía: «Se alzarà pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países, hambres y pestes. Habrá también fenómenos espantosos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a las cárceles, y haciéndooos comparecer ante reyes y gobernadores, por causa de mi nombre. Esto os servirá de ocasión para dar testimonio. Por ello, meteos bien en la cabeza que no tenéis que preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os entregarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán a causa de mi nombre. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»